

Wiebelwolk

*Mensen zijn af en toe net engelen, best heftig hoor!
Maar soms stellen wij wel erg hoge eisen aan onszelf.
Dan zou het weleens slecht met ons kunnen aflopen.
Hierover gaat dit sprookje voor jong en oud.*

Lief engelenmeisje op de roze wolk.

Ik wil je graag bedanken voor de fijne tijd die ik bij jullie had.

Jij keek toen over de rand van je wolk en zei tegen mij:

'Ik vind jou zo mooi en zo lief. Jij bent ook een engeltje.

Alsjeblieft, kom bij ons.'

'Maar hoe kom ik bij jullie? Ik kan toch niet vliegen?', zei ik.

'Jawel hoor. Ook jij hebt vleugels, al zijn ze onzichtbaar.'

En voor ik er erg in had, zat ik op jullie roze wolk.

Tussen allemaal prachtige, lieve engeltjes.

Jij zat achter het stuur en zei:

'Houd je goed vast. We gaan een rondvluchtje maken.'

Hoog vlogen we boven de stad. Zo'n mooi uitzicht had ik nog

nooit beleefd. De mensen liepen als mieren door de straten.

Af en toe zweefden we iets lager om de gebouwen wat beter

te kunnen bekijken. Ik keek mijn ogen uit.

'Kun je hier ook hoger dan de vliegtuigen mee vliegen?'

'Jawel hoor. Houd je allemaal maar goed vast.'

Mijn maag draaide zowat om toen we nog verder opstegen.

De huizen van de stad zagen we als kleine stipjes.

Onder ons vloog af en toe een vliegtuig: 'Ronk, ronk.'

'En kun je er ook kunstjes mee doen?'

'Ja hoor, daar gaat 'ie. Goed vasthouden allemaal!'

We maakten allemaal prachtige loopings en andere capriolen, die ik zelfs in de beste vliegshow nog nooit had gezien.

Mijn maag ging tekeer als in de heftigste achtbaan. 'Wat gaaf!'

'Zo, en nu laat ik je plekjes van de wereld zien, waar je in je stoutste dromen nog nooit van hebt gedroomd.'

We vlogen boven adembenemende bergketens, rokende

vulkanen, bruisende watervallen, betoverende meren en

woeste oerwouden. Mijn mond viel open van verbazing.

En dat was maar goed ook, want jullie stopten er allemaal

heerlijke hapjes en drankjes in, die ik nog nooit had geproefd.

En lief dat jullie waren! Voor elkaar en voor mij, jullie gast.

Zo gezellig had ik het van mijn leven nog niet meegemaakt.

Pas op de terugweg merkten we, wat een heftige dag we achter de rug hadden. We begonnen wat moe te worden. Een van de engelenkinderen maakte een verkeerde beweging en kieperde over de rand. We konden hem nog net bij zijn vleugels grijpen. En huilen dat hij deed!

'Boe, hoe, hoe!

Ik doe ook altijd alles verkeerd.

Ik vind het eng. Ik wil eraf.

Ik wil een gewoon mensenkind zijn.'

'Kom maar bij me op schoot, mijn liefje,' zei jij, 'dan kan jou niets meer gebeuren. Je bent gewoon moe. Er is met jou verder heus niets aan de hand. Weet je nog, hoe vrolijk jij de hele ochtend was? Mocht er verder nog iemand moe worden, zeg het dan alsjeblieft. Dan parkeer ik hem wel even op een kerktoeren, zodat jullie wat kunnen uitrusten.'

Ik was moe, maar veel te eigenwijs om dat toe te geven.

Want er was onderweg nog zoveel interessants te zien.

En dat wilde ik voor geen goud missen.

Ik dommelde in slaap en tuimelde van de wolk.

Nog voor ik mijn vleugels kon uitslaan, lag ik al op straat.

Al mijn botten waren gebroken. Het heeft heel lang geduurd,

voordat ik weer kon lopen. Nu is alle pijn weg en kan ik weer

alles. Tenminste, alles wat een gewoon mens kan doen.

Of ik ooit weer zal kunnen vliegen, weet ik niet, want mijn

onzichtbare vleugels zijn nog altijd kapot.

Daarom, lief engelenmeisje. Mag ik alsjeblieft nog een keer een dagje bij jou zijn? Ik vond het zo fijn bij jullie. En wil je dan met je wiebelwolk afdalen om me op te halen? En die dag laag over de grond zweven voor de zekerheid? Een roze mistbank lijkt mij trouwens best cool. Maar alleen als het jullie schikt.

Micha Beuger – Hoofdedacteur© – 21 april 2007